

modeskuffen. Sove kunde han dog ikke. Og naar Mennesket endelig vilde have ham med, saa — for en Gangs Skyld. — —

Kort efter sad de i en vinrød Fløjlssofa i en nyopført, elegant Hotelrestavration, der fortrinsvis besøgte af det tilrejsende Landaristokrati og af Officerer. Et kostbart Brysselertæppe dækkede Lokalets Gulv, store Spejle dannede dets Vægge, Betjeningen besørgetes lydløst af selskabsklædte Opvartere, og blandt Gæsterne, hvorimellem der var flere Damer, førtes Samtalen med dæmpede Stemmer.

Per følte sig i første Øjeblik en Smule trykket. Han var ikke vant til at bevæge sig i saa fornemme Omgivelser. Men navnlig generede det ham at være her med Salomon. Denne havde straks ved en noget støjende og anmassende Optræden tiltrukket sig en Opmærksomhed, som absolut ikke var præget af Velvilje.

Der var særlig een af Gæsterne, — en enlig siddende Herre, som Per forresten endnu ikke havde faaet Øje paa — der havde set irriteret op fra sin Avis. Det var en Mand i Fyrretyveaarsalderen, en høj, skeletagtig, slapt udseende Skikkelse med et skallet, næsten nøgent Hoved og et indfaldent Ansigt, hvori der sad et langt nedhængende, blond Overskæg og en Guld-Næseklemmer. Han havde betragtet Ivan Salomon med et foragtsfuldt Blik; men idet han opdagede Per, var der fløjet lidt Rødme op i hans gulblege Kinder, og han havde hurtigt skjult sig saa fuldstændig bag sin Avis, at der ikke blev andet synligt af hans Person end et Par lange, korslagte Ben.

„Hvad vil De spise? Lidt Østers?“ spurgte Salomon, idet han trak sine rødbrune Handsker